

Kapitola 5

System biologické odezvy kokpitu virtuální reality fungoval dokonale. Aniž by Josh hnul v křesle jediným svalem, mohl pouhými mozkovými impulzy ovládat svého avatara v Mineraftu.

Podíval se dolů na své ruce a zvedl si je před oči. Bylo vždycky divné cítit, jak se jeho ruce pohybují, ale místo různých končetin z masa a kostí, které byl zvyklý vidět, se díval na ruce svého avatara z čtvercových bloků bez dlaní. Díky kokpitu virtuální reality, na který byl napojen, si teď připadal jako opravdový Steve ve skutečném světě Mineraftu.

Tento svět se ale od jakéhokoli světa, který kdy viděl, lišil.

Pro ty, kdo o tom ještě nic neví, to byl naprosto plochý svět, kde byly v dálce vidět jen dvě věci. Jedna z nich vypadala jako portál do říše Podsvětí. A to druhé byl plížil, který se potuloval kolem portálu.

Ve spodní části obrazovky se objevil text.

„Hej, kámo, slyšíš mě?“

Josh už ze svého dřívějšího pobytu ve VR kokpitu věděl, že vše, co musí udělat, je říci svou odpověď nahlas, a ta se pak sama přepíše, jako by s Andrém ve hře normálně chatoval.

„Je mi fajn, ale nevidím nikde Herobrina. Je tu jen portál s plížilem, který ho hlídá.“

Jakmile začal mluvit, plížil se podíval jeho směrem a začal se přibližovat.

„A sakra! Myslím, že mě ten plížil může slyšet. Přibližuje se.“

André mu odepsal: „Střel po něm lukem.“

Josh pomyslel na svůj inventář a obrazovka se na něj hned posunula. Bohužel zjistil, že v něm nemá nic než mapu. „Nic nemám.“

Pomyslel na nabídku pro výrobu nástrojů, ale nic se nestalo. Určitě musí být v režimu hry o přežití.

Srdce se mu natolik hlasitě rozbušilo, že cítil, jak se mu chvěje celé tělo. Potřeboval se co nejrychleji dostat z režimu hry o přežití, zvláště, když měl za zády plížila. Jejich otec jim

už dříve řekl, že VR systém komunikuje s mozkiem na tak hluboké úrovni, že jakákoli zranění, která utrpí v kokpitu, se přenesou i na jejich tělo ve skutečném světě. Jednou se jim opravdu na skutečné kůži objevila modřina, když spadli ve hře ze skály. Rychle jim došlo, že jakmile zemřete ve hře, váš mozek se vypne, a vy zemřete i ve skutečném světě. Z tohoto důvodu vstupovali do Minecraftu vždy jen v režimu tvořivé hry. Jenže z nějakého důvodu zapomněl André změnit výchozí nastavení na novém serveru, a proto byl stále v režimu hry o přežití.

Náhle si vzpomněl na blížícího se plíži-la a pomyslel si, že by ho mohl zabít mečem. Na obrazovce se znovu objevil prázdný inventář.

Jakmile přestal myslet na svůj inventář, obrazovka se opět přesunula do jeho zorného pole, kde spatřil blikajícího plíži-la, který už byl nepříjemně blízko.

Jeho hlasitý výkřik se proměnil v text v chatovacím okně: „ANDRÉ, ZMĚŇ NASTAVENÍ NA REŽIM TVOŘIVÉ HRY! OKAMŽITĚ!“

Plížil už blikal rychleji, a tak se dal na útěk přesně ve chvíli, kdy vybuchl.